

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, rovnosť v konaní a na súdne konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Dunajská Streda pod sp. zn. 8 C 119/2005 a Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 23 Co 356/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 2. novembra 2010 a poštou 4. novembra 2010 doručená sťažnosť M. B., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, rovnosť v konaní a na súdne konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 119/2005

a Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 Co 356/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. novembra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žalobou podanou 15. novembra 2000 uplatnil svoje nároky na náhradu škody z dopravnej nehody, ku ktorej došlo 21. júna 1999. Vec bola okresným súdom vedená najprv pod sp. zn. 6 C 148/00 a neskôr pod sp. zn. 7 C 145/02. Potom, ako okresný súd dlhý čas nekonal a sťažovateľ z tohto dôvodu podal sťažnosť na priet'ahy v konaní, jeden z uplatnených nárokov, a to strata na zárobku po skončení práceneschopnosti, bol vyčlenený na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 8 C 119/2005. V rámci samostatného konania rozhodol okresný súd prvýkrát rozsudkom sp. zn. 8 C 119/2005 z 11. februára 2008, teda osem rokov po podaní žaloby, pričom žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uznesením krajského súdu zo 6. októbra 2008 bol rozsudok zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 8 119/2005-388 zo 17. júla 2009 bola už žaloba v celom rozsahu zamietnutá, pričom je zrejmé, že okresný súd sa spravoval pokynmi krajského súdu uvedenými v jeho zrušujúcom uznesení. Následne rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 356/2009-435 z 30. júna 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľa uvedenými rozsudkami všeobecných súdov došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy najmä preto, že hoci sťažovateľ požadoval náhradu za stratu na zárobku podľa svojho výpočtu, bola mu priznaná v nižšej sume, pretože podľa právneho názoru všeobecných súdov valorizovať je potrebné vždy pôvodný zárobok pred vznikom škody, a nie zárobok valorizovaný. Tento právny názor je v rozpore s inými rozhodnutiami všeobecných súdov v obdobných prípadoch, a preto porušuje aj princíp právnej istoty. Sťažovateľ nesúhlasí ani so záverom, podľa ktorého nepreukázal hrubé porušenie predpisov zo strany škodcu v súvislosti s úhradou straty na zárobku v plnej výške podľa § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napokon nie je spokojný ani s tým, že v rozpore s ustanovením § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 195 Zákonníka práce všeobecné súdy prihliadli na zvýšenie jeho dôchodku, a tým vlastne štátom priznanú valorizáciu znehodnotili.

Ďalej je sťažovateľ tej mienky, že došlo aj k odňatiu možnosti konať pred súdom z viacerých dôvodov.

Napokon namieta prietahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže vec začatá v roku 2000 sa ukončila až 30. júna 2010.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 119/2005 a krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 356/2009 s tým, aby sťažovateľovi bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € spoločne a nerozdielne od okresného súdu a krajského súdu. Napokon požaduje náhradu trov konania vo výške 303,31 €.

Z rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 119/2005-388 zo 17. júla 2009 vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Z odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu vyplýva, že je datované 3. augusta 2009, pričom rozsudok okresného súdu, proti ktorému odvolanie smeruje, právna zástupkyňa sťažovateľa prevzala 17. júla 2009.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 23 Co 356/2009-435 z 30. júna 2010 vyplýva, že ním bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 23 Co 356/2009-435 z 30. júna 2010 dovolanie, v dôsledku čoho sa spis okresného súdu t. č. nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu o tej časti sťažnosti, ktorá sa týka namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 8 C 119/2005 a krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 356/2009, nie je v jeho právomoci konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Vo vzťahu ku konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 8 C 119/2005 treba uviesť, že proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená subsidiárna právomoc ústavného súdu. Treba navyše poznamenať, že sťažovateľ možnosť podať odvolanie využil a krajský súd o jeho odvolaní meritórne konal a rozhodol.

Vo vzťahu ku konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 356/2009 treba konštatovať, že podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany práv. Preto aj v tomto prípade má primárnu právomoc poskytnúť sťažovateľovi ochranu najvyšší súd v dovolacom konaní, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu. Pokiaľ by nebol sťažovateľ v dovolacom konaní úspešný, bude sa môcť obrátiť na ústavný súd, a to tak vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ako aj vo vzťahu voči rozsudku krajského súdu.

Odlišná je situácia v súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 8 C 119/2005 a krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 356/2009.

Uvedenú časť sťažnosti týkajúcu sa konania vedeného okresným súdom treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Konanie vedené okresným súdom bolo ukončené rozsudkom zo 17. júla 2009 doručeným toho istého dňa, pričom sťažovateľ podal proti nemu odvolanie 3. augusta 2009.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná 2. novembra 2010, stalo sa tak dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty počítanej odvtedy, ako sa namietané prieťahy v konaní a s tým súvisiaci stav právnej neistoty vydaním a doručením rozsudku okresného súdu skončili.

Sťažnosť pre porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 356/2009 považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (mutatis mutandis II. ÚS 26/95).

Sťažnosť bola podaná v čase, keď konanie vedené krajským súdom bolo už právoplatne ukončené rozsudkom z 30. júna 2010, preto stav neistoty týkajúcej sa uplatňovaných práv už u sťažovateľa nepretrvával.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15.. novembra 2010